

Toelichting

vergelijk de definitieve boek versie met de versie van 2021
doorgestreept betekend verwijderd in de nieuwere versie
in rood is **tekst die** in de nieuwe versie **is** toegevoegd

Opgenomen

Het heldere wit van het houten naambordje stak duidelijk af tegen de groen uitgeslagen muur.

~~“Instituut”~~ **Instituut** voor Discipline Onderzoek & Advies b.v.” stond er in kleine letters te lezen.

Je verwachtte een dergelijke gewichtig klinkende naam niet bij ~~het uiterlijke~~ **en** toch wat verwaarloosde ~~e grote groot~~ **herenhuis**. Het bevond zich wat achteraf gelegen enkele kilometers buiten het kleine stadje. Het park waarin het lag was duidelijk verwilderd, maar aan de veel bereden oprijlaan was te zien dat het gebouw wel degelijk druk bezocht werd.

Nu was er echter niets anders te zien dan het Fiatje dat voor het gebouw geparkeerd stond. Een jonge man en vrouw stapten uit. Hij liep doelbewust naar de deur en drukte op de bel. Zij volgde hem, aarzelend, wellicht wat geïmponeerd door het grote gebouw, of was ze eerder verontrust vanwege de verwaarloosde staat en verlatenheid? Ze staarde nieuwsgierig naar de tekst van het naambordje. Las het en keek ~~ze~~ **op** naar de man: **Instituut voor Discipline Onderzoek & Advies...?** Even leek ze bleek weg te trekken. Tot ~~haar~~ **de** man omkeek, ~~glimlachte~~ **en** ze begon te blozen. Was hij haar man? Hij had ~~veelbetekend naar~~ **haar** ~~geglimlacht~~ **geglimlacht**. ~~Kdaarna~~ **liefdevol aangekeken en knikte** ~~vervolgens~~ **bemoedigend**. Dat moest dus haast wel.

~~Ze werden opengedaan door een jonge vrouw, ongeveer van hun leeftijd. Ze nam hun jassen ongevraagd en leidde hen naar één van de grote deuren in de hal. Ze klopte aan en opende de deur voor hen zonder op antwoord te wachten. Ze keek de man nadrukkelijk aan en gaf hem een kort knikje, de vrouw negerend, waarop hij naar binnen stapte en, gekleed in een eenvoudige zwarte jurk.~~

~~“Meneer Anthony?” vroeg ze gediensig.~~

~~De man knikte bevestigend.~~

~~“Met meisje Moniek?”~~

~~Ook nu knikte de man bevestigend, maar de vrouw bloosde opnieuw.~~

~~“Komt u binnen alstublieft. En een moment graag, dan kondig ik u aan.”~~

~~Beiden volgden ze de vrouw de grote hal in. Ze liep naar de statige dubbele deur links en ging naar binnen.~~

~~De man, Anthony weten we inmiddels, keek haar na. Maar zijn metgezellin hem aarzelend volgde. Achter hen werd de deur gesloten.~~

~~Een man van een jaar of 40 in zakenpak stond op van achter zijn grote bureau. Hij begroette de man en schudde hem hartelijk de hand.~~

~~“Directeur van het Instituut,” stelde hij zich voor. “Welkom op ons Instituut, Moniek dus, had slechts oog voor de imposante hal waarin ze zich nu bevond. Hier was van verwaarlozing niets te merken. Een marmeren vloer, overal stijlvol omlijste dubbele deuren. Een brede statietrap lag voor haar, die zich halverwege splitste, naar links en naar rechts. Beide kwamen uit op de brede balustrade op de eerste verdieping. Ze deed een paar stappen naar voren om zich om te draaien en zo de balustrade te kunnen volgen. Beide zijden kwamen inderdaad bij elkaar en vormde zo een imposante rondgang met stijlvol stucwerk. Een grote kroonluchter hing in het midden en verlichtte zowel de trappen en de hal als de eerste verdieping.~~

De vrouw in het zwart was inmiddels teruggekeerd. Tess was haar naam, maar haar was opgedragen zich zelf niet voor te stellen. Daarom bleef ze formeel en richtte zich tot Anthony: "Meneer de Directeur kan u ontvangen, meneer Anthony."

Anthony kwam meteen in beweging en ging naar binnen. Moniek keek hem bevreemd na. Wat werd er nu van haar verwacht?

Tess glimlachte bij het zien van haar verwarring en vergrootte die bewust door lang te wachten met haar reactie: "En jou ook meisje."

Aarzelend kwam Moniek in beweging, terwijl Anthony inmiddels al naar binnen was gelopen. Voor haar was deze kamer minstens zo imposant als de hal. Vooral door het grote antieke bureau dat de kamer domineerde, met daarachter een man van middelbare leeftijd in een grote fauteuil en daarvoor slecht één stoel. Ze aarzelde en bleef in de deuropening staan. Te meer daar ze zag dat haar man al uitgenodigd werd om plaats te nemen voor het grote bureau ... op die ene stoel.

"Welkom, welkom," hoorde ze hem zeggen, maar duidelijk alleen aan hem gericht. Haar man beantwoordde de begroeting met soortgelijke woorden. Zo werd haar duidelijk gemaakt dat ze elkaar eerder hadden ontmoet. En dat zij... er niet toe deed?

Ze deed onzeker twee stappen naar voren. Ze hoorde dat de deur achter haar gesloten werd. Toen pas leek de man achter het bureau haar te zien.

"Meisje Moniek niet waar."

Het werd niet als vraag gesteld, maar meer als constatering. Toch knikte ze bedeesd.

"Wat mijn naam is, is voor jou niet van belang, meisje Moniek, slechts dat ik de directeur ben van het Instituut voor Discipline Onderzoek en Advies" en wees op de stoel voor het bureau als uitnodiging om plaats te nemen.

De vrouw leek hij echter niet te zien. Niet vreemd dat ze zich geen daardoor houding wist te geven en besluiteloos bij de deur bleef staan.

Pas na het uitwisselen van enige beleefdheden keek de Directeur even in haar richting, en vervolgde als terloops: "U heeft Moniek reeds meegebracht, uw vrouw...." Voor haar dus geen hand ter verwelcoming, maar slechts een simpele constatering van haar aanwezigheid. Waarop de mannen hun gesprek vervolgden.

Onzeker bleef de vrouw, Moniek weten we inmiddels, bij de deuropening staan.

Moest ze gaan zitten? Maar er was geen tweede stoel bij het bureau. Wat werd er van haar verwacht?

Eindelijk keek de Directeur opnieuw haar kant op. Zag haar hulpeloosheid.

Hij fronste zijn wenkbrauwen. Was het uit ongeduld? Of irritatie. Of wellicht slechts uit verveeldheid?

In ieder geval keek hij haar een paar seconden aandachtig aan. Om haar vervolgens, wuivend met zijn hand, te gebaren naast het bureau plaats te nemen. Staand, dat wel, want zoals gezegd: een stoel ontbrak. En vervolgde wederom het gesprek met haar man.

Onzeker als ze was keek ze naar haar echtgenoot, maar ook van hem was geen steun meer te verwachten, ook hij had zich van haar afgekeerd. Waarop ze maar gehoorzaamde, op de aangewezen plek ging staan en met een zenuwachtig lachje om haar mond wachtte op wat komen ging.

Tot haar verbazing spraken de mannen over het weer, over voetbal, het laatste nieuws. Niet over het Instituut. Niet over de reden van hun bezoek. Zelfs niet over haar.

Al snel stopte ze met luisteren, want het was duidelijk dat waarover het gesprek ging van geen belang was. Het was afleiding voor waar het echt om ging: zij.

Zij die hier stond, en niet zat. Naast het bureau. Naar haar werd niet gekeken. Met haar werd niet gepraat. Discipline onderzoek en advies, dat had op het bordje bij de deur gestaan. Daarvoor was zij hier. Daaraan zou ze worden onderworpen. Dat was

~~de onderliggende boodschap die ze voor haar hadden door haar hier zo te laten staan. Vertwijfeld en alleen met haar gedachten...~~

~~Over haar man. De wens die ze had uitgesproken. Zijn pogingen daar gehoor aan te geven. Haar vertwijfeling. Hoe lief hij daarop gereageerd had...~~

~~Ongemerkt& Advies. Voor jou ben ik dus simpelweg 'de Directeur' en zo dien je me dus aan te spreken. Duidelijk?"~~

~~"Jawel, meneer de Directeur," antwoordde ze bedeesd.~~

~~"Keurig, inderdaad altijd met 'meneer' daarvoor," en richting Anthony: "Opvallend goed opgevoed, dat zie ik graag. Door u, neem ik aan?"~~

~~Anthony antwoordde meesmuilend -ja ze kende die toon van hem, daarvoor hoefde ze zijn gezicht niet te zien- "Niet bepaald door mij, helaas."~~

~~Hoezo helaas?~~

~~"Beschouwt u het maar als toeval. Dat is immers de reden dat ik haar hier gebracht heb. Een van de redenen, goed beschouwd: haar opvoeding dus. Maar u had een vraag over het organisatie advies dat ik u gezonden heb?"~~

~~Organisatie advies? Was dat de reden dat ze hier naar toe gebracht werd? Nu klopte het dat haar man organisatie adviseur was van beroep, maar dat dat werkelijk de reden was van hun bezoek? Daar geloofde ze niets van. Want wat deed zij dan hier? Hier te staan op flinke afstand van hen tweeën, zonder te weten wat er van haar werd verwacht?~~

~~Dat laatste was de Directeur er toe overgegaan in de papieren op zijn bureau te bladeren en mompelde: "Hm, Moniek. Meisje Moniek. Of was het Juffrouw Moniek? Mevrouw Moniek? Wellicht Dame Moniek?"~~

~~Met een schuin ook keek hij haar aan: "Duidelijk niet dat laatste."~~

~~Ze schrok. Ze voelde zijn indringende en onderzoekende blik.~~

~~Hij was duidelijk niet blij met wat hij zag, want hij schudde meewarig zijn hoofd.~~

~~Wachtte even, schraapte zijn keel en sprak haar geringschattend toe: "Gehoorzaam hm? Gedwee zou ik eerder zeggen. Maar duidelijk in het geheel niet zo het hoort, dus. Zijwaarts naast het bureau, dat wel. Rechtop ja, ogen geloken, ook dat. Durft geen oogcontact te maken. Begrijpelijk. Maar handen ontspannen langs het lichaam, tsja..." en klakte afkeurend met zijn tong.~~

~~Hij keek haar streng en afwachtend aan. Met als enig gevolg dat het afgelopen was met die ontspannen houding van haar.~~

~~"Op je rug, die handen!"~~

~~Dat had effect. Moniek schrok en corrigeerde schielijk haar houding. En verstijfde vervolgens opnieuw. Bang om hem opnieuw te mishagen. Bang om te bewegen, bang om naar iets anders te kijken dan haar eigen voeten.~~

~~Maar hij keek al niet meer en verdiepte zich verder in de papieren voor zich. Met informatie die kennelijk haar betrof. Want door haar wimpers heen zag ze hem zo nu even naar haar opkijken. En instemmend knikken.~~

~~Dat de documenten haar betrof klopte. Want eerder had de Directeur van het Instituut een uitgebreid gesprek gehad met Anthony, haar man. Zonder haar medeweten!~~

~~Dit was wat hij had opgeschreven:~~

~~Moniek is blijkbaar ook opgevallen want hij keek haar misprijzend aan. Hij schudde zijn hoofd, wenkte haar om dichterbij te komen en wees vervolgens met één vinger richting vloer naast het grote bureau. Was dat dan waar ze moest gaan staan? Ze keek hem vragend aan, maar hij had zich echter al weer gericht tot haar echtgenoot over hoe interessant dat rapport van hem was.~~

~~Dat simpele oh zo vernederende gebaar van hem. Die misprijzende blik. Onzeker liep ze naar de plek waarnaar hij gewezen had. Dat was haar plaats. Maar hoe~~

verder? Moest ze zich naar hem toe wenden? Maar dat voelde ongepast, want aandacht voor haar had hij niet meer. Maar het tegenovergestelde, met haar rug naar hen toe gaan staan dan? Dat gaf uiting aan haar nederigheid, maar was onbeleefd. Ook van haar man kwam geen hulp. Hij boog zich zelfs naar de directeur toe die daarna hetzelfde deed. Zo sloten ze haar volledig buiten. Ze kon nog net kon horen dat hun gesprek opnieuw niet over haar ging. Dan maar zijdelings naast het bureau en buiten hun gezichtsveld. Zo toonde ze zich beschikbaar en kon ze zich toch afsluiten voor wat er aan het bureau plaats vond. En door naar de grond te kijken kon ze een nederige houding aannemen.

Kijkend naar haar eigen voeten, dwaalden haar gedachten af...

Naar het verzoek van haar man om drie weken vrij te nemen van haar werk als bibliothecaresse ~~en gewend om zelfstandig te werken. Ze is prettig in het contact en altijd bereid om anderen te helpen. Haar vriendinnen vinden haar geëmancipeerd. En dat was ze ook wel, wist ze zelf. Maar thuis lag dat anders.~~

. Op de eerste dag daarvan, vanochtend vroeg dus, had hij haar meegenomen met de simpele woorden 'kom we gaan'. Met als enige toelichting dat ze niets hoefde mee te nemen.

Toch had ze best wel een idee van wat er aan de hand was. Ze had hem immers zelf toestemming gegeven om 'iets' te regelen voor haar. Iets wat het onbekende verlangen in haar zou bevredigen.

Het verlangen om...

Zucht. Ze hield van hem, haar Anthony. Hij was zorgzaam en attent, en een fijne minnaar. Echt, ze had niets te klagen. Toch had ze altijd het gevoel dat er iets ontbrak. Ze wist alleen niet wat...

~~Totdat~~Het antwoord daarop was een paar maanden geleden langzaam bij haar ingedaald. Ze wist het nog heel goed. Het was allemaal begonnen met een boek. Niet gek voor een bibliothecaresse. Want dat was wie ze was. Ze hield van haar beroep, altijd nieuwsgierig naar nieuwe ontdekkingen, nieuwe literatuur. Zo ook toen een collegaatje haar het boek 'Haremslavin' ~~gaf~~had gegeven. De naam van de schrijver, ene Paul Gérard, zei haar niets. De titel sprak haar ook niet echt aan. Ze had niets met harems, of slavinnen, laat staan met haremslavinnen, ~~wie dat ook mochten zijn. Toch begon ze te lezen.~~

. Toch meende haar collega dat het wel wat voor haar zou zijn. Het had als ondertitel: 'erotische thriller'. Van thrillers hield ze, maar een erotische thriller?

Tsja....

Dus begon ze het te lezen. Vreemd genoeg raakte het haar meteen. Ze leed al snel mee met de hoofdpersoon, Denise. Verschrikkelijk, ben je lekker op vakantie, ~~word je voor een harem ontvoerd als blanke slavin. Maar naarmate~~ ergens in Noord Afrika, word je ontvoerd. Niet voor losgeld maar om te dienen als blanke haremslavin midden in de woestijn. Onvoorstelbaar, was haar eerste reactie. Echte horror en ook daarvan hield ze, maar toch?

Toen de hoofdpersoon ~~twijfelde of het wel zo erg was: h~~etechter door die verschrikkelijke Achad naakt aan het plafond werd opgehangen, realiseerde ze zich dat voor haar juist dat 'onvoorstelbare' opwindend werd. Geblinddoekt als Denise was speelde Achad met haar lichaam. Ze weigerde om zich aan hem over te geven. Hij strafte haar door haar te geselen. Om daarna opnieuw met haar te spelen. Niet klaarkomen was nu geen optie meer voor haar. Zo gaf Denise zich aan Achads handen over en kon zij niet stoppen met lezen. En merkte tot haar eigen verbazing dat ze net zoals Denise geil geworden was. Was dat dan wat er in haar leven ontbrak: een man als Achad?

Het leven als slavin binnen een harem, ~~begon ook Moniek te twifelen~~ zou een verschrikking moeten zijn, maar was dat het ook voor haar? De discipline waaraan Denise zich moest onderwerpen, de straffen om haar daartoe te dwingen, de lust die

~~dat allemaal ongewild bij haar opwekte. Het verlangen naar meer... Diep van binnen begon niet alleen Denise te twijfelen, maar ook Moniek. Het idee dat een man zoveel macht over je had, al je diepste verlangens kende... En toen de hoofdpersoon door die verschrikkelijke Achad aan het plafond werd opgehangen realiseerde ze zich dat ze dat niet alleen verschrikkelijk vond, maar ook opwindend. Zelfs toen hij haar strafte met zijn zweep omdat ze zich niet aan hem wilde overgeven, kon ze niet stoppen met lezen. En merkte ze tot haar eigen verbazing dat ze dat ze geil was. Dat was wat er aan haar leven ontbrak: een man als Achad.~~

Ze gaf het boek aan hem, haar man en bloosde toen ze hem vertelde wat het bij haar had opgewekt. Tot haar verbazing glimlachte hij: hij kende het boek. Hij zherkende haar verlangens. Zei zelfs dat hij wel haar Meester wel wilde zijn... Maar dat werd hij dus niet. Hij gaf haar opdrachten die zij zonder protest gehoorzaam uitvoerde. Maar straffeStraffen deed hij haar niet. Immers: waarvóór zou hij haar moeten straffen, ze was immers heel gehoorzaam? Toch was dat iets wat een Meester behoorde te doen. Daarom strafte hij haar op een keer zonder reden. Ze protesteerde ze niet. Ze kleepte ze-zich uit en liet ze-zich geselen. Het deed pijn, maar dat vond ze niet erg. Maar was hij daarmee haar Meester, haar Achad?

Ze voelde geen gezag. Hij bleef haar man, haar Anthony, ze had hem lief. Ze wilde zijn slavin zijn, maar dat was ze niet. Ze wist niet hoe ze hem moest dienen en hij wist niet hoe hij haar moest domineren.

Toen hij haar daar op een dag mee confronteerde, zei ze dat het waar was.

Mocht hij 'Mag ik hulp zoeken;?' had hij haar gevraagd.

Ze had hem indringend aangekeken en volmondig 'ja' gezegd, 'dat mag je'. Waarop ze daarna even nadrukkelijk weer wegkeekhad weggekeken. Zo liet ze hem zo laten wetend niet verder te vragen:

~~Haar man had contact opgenomen met het Instituut, maar gewoon te gaan doen wat hij nodig vond.~~

~~Vanochtend vroeg, toen hij haar meenam met de mededeling dat ze niets hoefde mee te nemen, wist ze dat het moment gekomen was. Dit was wat hij voor haar bedacht had. Het imposante gebouw, de hele entourage, de directeur voor zijn grote bureau. Daarmee wist ze dat het gesprek dat gevoerd werd van geen enkel belang was. Het was slechts afleiding voor waar het werkelijk om ging: zij.~~

~~Zij die hier stond, en niet zat. Naast het bureau. Naar haar werd niet gekeken, met haar werd niet gepraat. Discipline onderzoek en advies had op het bordje bij de deur gestaan. Daarvoor was zij hier. Daaraan zou ze worden onderworpen. Hier zo nederig te moeten staan, vertwijfeld en alleen met haar gedachten...~~

~~Over haar man. De wens die ze had uitgesproken. Zijn pogingen daar gehoor aan te geven. Haar vertwijfeling. Hoe lief hij daarop gereageerd had...~~

~~Het cirkeltje in haar hoofd bleef maar doorgaan en doorgaan. Hier te moeten staan, kijkend naar de grond. Niet naar hen luisteren. Niet mogen luisteren zelfs. Niet meer denken, alleen maar voelen. En te weten hoe moeilijk dat voor haar was. Want wat was het wat ze voelde?~~

~~Ongemerkt was het gesprek tussen haar man en de Directeur had hem uitgenodigd voor een bezoek.~~

~~De Directeur had hem uitgelegd welke taak het Instituut zich stelde: onderzoek naar de verstornd. Langzaam drong het tot haar door dat de Directeur er toe was overgegaan om in de papieren op zijn bureau te bladeren. Ze hoorde hem mompelen: "Hmm, wat had ik ook alweer opgeschreven over haar?" Had hij het over haar?~~

“Hm, oh ja, Moniek. Meisje Moniek. Of was het Juffrouw Moniek? Mevrouw Moniek? Wellicht Dame Moniek?”

Met een schuin oog keek hij haar aan: “Duidelijk niet dat laatste.”

Ze voelde zijn indringende en onderzoekende blik en schrok. Keek en zag dat hij zelfs meewarig zijn hoofd schudde. Snel keek ze weer naar beneden. Even bleef het stil.

Tot hij met zijn keel schraapte en haar geringschattend begon toe te spreken:

“Gehoorzaam hm? Gedwee zou ik eerder zeggen. Maar duidelijk in het geheel niet zoals het hoort, dus. Zijwaarts naast het bureau, dat wel. Rechtop ja, ogen geloken, ook dat. Durft geen oogcontact te maken. Begrijpelijk. Maar handen ontspannen langs het lichaam, tsja....” en klakte afkeurend met zijn tong.

Met als enig gevolg dat het afgelopen was met die ontspannen houding van haar.

“Op je rug, die handen!”

Dat had effect. Moniek schrok en corrigeerde schielijk haar houding. En verstijfde vervolgens opnieuw. Bang om hem opnieuw te mishagen. Bang om te bewegen, bang om naar iets anders te kijken dan haar eigen voeten.

Maar hij keek al niet meer en verdiepte zich verder in de papieren voor zich. Met informatie die kennelijk haar betrof. Want door haar wimpers heen zag ze hem zo nu en dan even naar haar opkijken. En instemmend knikken.

Hij begon er zelfs uit voor lezen: “Moniek is bibliothecaresse en gewend zelfstandig te werken. Ze is prettig in het contact en altijd bereid om anderen te helpen. Haar vriendinnen vinden haar geëmancipeerd. En dat is ze ook wel, weet ze zelf. Thuis is dat echter een ander verhaal. Diep in haar huist het verlangen om zich over te geven aan haar echtgenoot, maar slaagt daarin niet. De noodzaak daarvoor gestraft te moeten worden..

Tsja. Onderzoek is derhalve gewenst door ons Instituut. In de eerste plaats onderzoek van haar disciplinaire mogelijkheden. Zowel lichamelijk als geestelijk. Regels en Rituelen. Maar ook kleding of het ontbreken daarvan. Het aan- en uittrekken, de vernedering die daarbij hoort. Straffen natuurlijk.

En ~~pas daarna~~ wellicht zelfs: het ontwikkelen van een disciplinair plan.

~~Wat dus duidelijk iets anders was dan Moniek om te vormen tot de slavin van haar man. Het was één van de mogelijkheden die onderzocht zou worden. En zelfs als het onderzoek duidelijk maakte dat Moniek opgevoed kon worden tot slavin, wilde dat nog niet zeggen dat hij, haar man, haar dominant zou kunnen zijn, laat staan haar die opvoeding zou kunnen geven. Hierover kon noch wilde het Instituut een garantie geven.~~

~~Maar Anthony hield van haar en hij wilde haar graag die kans geven. Of hij haar Meester zou worden, was van later orde.~~

~~Op voorstel van de Directeur werd besloten Moniek voor onbepaalde tijd intern te plaatsen en haar vooraf niet in te lichten. Alleen dat ze drie weken vrijaf zou moeten vragen van haar werk. En dat dat te maken had met haar verlangen slavin te zijn... De formaliteiten van haar toestemming zou een onderdeel vormen van het onderzoek. De opname zou een streeftijd kennen van zeven dagen, waarin het disciplinair plan zou worden opgesteld, waarschijnlijk meteen gevolgd door een basistraining.~~

~~Na het contract aldus te hebben opgesteld en ondertekend, nam Monieks echtgenoot met een warme handdruk afscheid van de Directeur. Zodra Monieks verlofperiode inging, zou hij haar persoonlijk komen brengen. Om haar aan het Instituut te overhandigen. Het Instituut voor Discipline Onderzoek & Advies.~~

~~De Directeur scheen inmiddels uitgestudeerd op de papieren voor hem en pakte uit een bureaula verscheidene formulieren. Die diende niet alleen voor het verzamelen van de benodigde informatie. Zuiver het stellen van vragen en het verrichten van onderzoek had een groot symbolisch belang. Daarmee diende voor haar de toon gezet voor wat later volgen zou: een diepgaand en verreikend onderzoek naar haar mogelijkheden, waarbij vernedering en pijn nooit ver zouden zijn.~~

Ze werd week van binnen bij het horen van al die woorden. Zo achteloos uitgesproken, maar zo dichtbij waarnaar ze heimelijk verlangde. Discipline, straf en vooral dat 'regels en rituelen'.

Hij las in stilte verder, waarbij hij zo nu en dan instemmend humde. Er klonk zelfs verbazing uit, en later zelfs ontzetting. 'Zo zo' en 'werkelijk' humde hij nu. Ergens was dat voor haar erger dan wat hij daarvoor voorgelezen had. Het voelde alsof ze straf verdiend had. Natuurlijk had ze straf verdiend...

Eindelijk richtte hij zich weer tot Moniek.

~~"Juist, e"~~ "Goed. Een onderzoek naar de disciplinaire mogelijkheden van ehh Meisje Moniek, juist..."

~~"Laten we haar dan maar eens goed bekijken".~~

Hij stond op. Hij keek haar onderzoekend aan, en zuchtte: "Een eerste inspectie dan maar".

Hij stond op, liep naar haar toe en bleef vlak voor haar staan en keek haar in de ogen om haar recht in haar ogen te kijken. Ogen die opkeken zodat hij haar gezicht aandachtig kon observeren.

"Hmm. Opgemaakt. Oogschaduw, lippenstift, rouge waarschijnlijk. Bescheiden, maar toch. Jammer."

Tegen haar echtgenoot: "We hebben de meisjes hier het liefst zo puur mogelijk."

~~EDeed een daarna weer richting Moniek, die nog steeds niet naar hem durfde te kijken~~ stap terug waarbij hij haar bleef observeren.

~~"Verzorgd gekleed. Blouse en rok. Nylons en bescheiden hakken."~~

~~Een eerste onderzoek naar lichaam en geest lijkt me op zijn plaats."~~

Hij stapte naar haar toe en ging voor haar staan, bekeek haar aandachtig en knoopte langzaam haar bloesblouse los. Beschaamd keek ze opnieuw naar beneden. Een behaatie werd zichtbaar.

~~"Zo, zo.... We laten de borstjes verschuilen. Nooit gehoord dat die aan de man behoren?"~~

~~Hij keek haar strak aan en, daar zij nog steeds strak naar de grond keek, kuchte hij. Jammer. Waarom verbergen wat vrouwelijk is. Heeft ze om toestemming gevraagd?"~~

Haar man schudde ontkennend zijn hoofd.

"Ongelofelijk. En dat wil..."

Hij maakt uitdrukkelijk zijn zin niet af, keek haar afkeurend aan en kuchte.

Ze schrok.

"Kijk mij aan."

Onmiddellijk gehoorzaamde ze. Maar nog steeds begreep ze niet wat hij van haar verlangde.

~~Indringend keek hij haar aan. Met een dwingende knikje en een:~~ "Hop, hop, en snel," versterkte alleen maar haar vertwijfeling graag."

Vertwijfeld keek ze terug. Wat moest snel?

"Uit!"

Dat begreep ze. Hij wilde... Nee?!

Blozend gehoorzaamde ze en maakte de knoopjes van haar bloesblouse los, trok hem uit en legde hem op tafel. overhandigde deze nederig. Ze bracht haar handen naar haar rug om haar beha los te haken. Vol schaamte keek ze de Directeur aan

toen ze het textiel van haar borsten verwijderde. Wat voelde ze zich naakt voor zijn ogen.

De Directeur echter bekeek het tafereel met genoegen en strekte zijn handen om haar te betasten. Hij omvatte haar borsten, streefde langs haar tepels, pakte deze tussen duim en wijsvinger, rolde ze voorzichtig.

“Heel aardig. Soepel en toch sterk, veerkrachtig...”

En kneep. Ze gaf een harde gil.

“en toch gevoelig.”

Hij nam afstand, zweeg onderzoekend en ~~noteerde zijn bevindingen en~~ richtte zich tot haar echtgenoot: “Haar billen, ons volgend onderzoeksgebied.”

En tegen Moniek: “Hm wat wacht je nog. Hoor je niet wat ik zeg? Ja, draai je om.” Geschrokken gehoorzaamde ze.

“Til je rok op. Hop, hop. Juist. En hoger. Toe maar...”

Een licht gekleurde panty verscheen, strak gespannen over haar stevige billen.

“Bah, een panty. ~~Was ik al bang voor. Hoe stuitend en oncharmant. Hier zal nog heel wat moeten gebeuren,~~” en begon haastig weer enkele, dat ziet er toch niet uit, zo. ~~Nooit gehoord van hold-ups of jarretels? Een vrouw als jij hoort altijd beschikbaar te zijn voor haar man. Maar mevrouw is alleen maar bezig met uiterlijk vertoon,~~” en liep terug naar het bureau notities te maken.

Moniek bleef, zonder haar man aan te durven kijken, ~~beschaamd~~ haar rok ophouden. Toen de Directeur even later van zijn papieren opkeek en haar nog steeds in panty en slip zag staan, ~~gebaarde deze enigszins geïrriteerd met zijn hand: dat is niet meer nodig-~~

~~keek hij geïrriteerd op.~~

“Dat is toch geen gezicht zo,” schamperde hij.

Snel liet ze haar rok vallen en legde haar handen weer op haar rug, haar blik weer op de vloer gericht, bang als ze was om ~~weer opnieuw~~ een fout te maken.

Hij had echter geen oog meer voor haar ~~en was druk in de weer met het maken van notities~~. Na een minuut of vijf was hij uitgeschreven en stapte vervolgens op haar toe, nam haar bij de hand en, terwijl zijn andere hand haar billen een lichte tik gaven, leidde hij haar naar ~~een zijkamertje:~~

~~Dat werd gevormd doorde~~ twee grote, manshoge kamerschermen in de hoek bij de grote ramen.

Raar, dacht ze toen ~~deze~~ bij de opening aanbeldde: hierachter ben je onzichtbaar vanuit de kamer, maar zichtbaar vanuit het park. Gelukkig oogde het park net zo verlaten als daarvoor. Toch schrok ze toen ze zag wat zich achter het kamerscherm bevond. Het was ~~een~~ smalle ~~kleine~~ verrijdbare ~~tafelbehandeltafel~~, met aan de ~~kantachterkant~~, daar waar ~~zij zich~~ nu ~~bevond~~ dus stond, een dik buisvormig leren kussen ~~bevestigd~~ dat in hoogte verstelbaar was. Ze trok bleek weg, want ze vermoedde de bedoeling daarvan. Als zij ~~daaroverzich~~ daar ~~overheen~~ zou moeten buigen zou ~~zedat~~ zichtbaar zijn, ~~heel zichtbaar~~ vanuit het park. Verlaten of niet...

~~Te meer daar ze vermoedde wat er gebeuren zou als ze daar zou liggen. Want aan de muur hing een rek met dunne rotan stokken, van kort naar lang, van dun naar dik. Canes waren het. En ze wist dat die slechts één doel hadden: het straffen van billen. Haar billen!~~

Hij gebod haar inderdaad ~~voorachter~~ de tafel te gaan staan, ~~over het kussen heen te buigen en om~~ zich ~~er~~ op ~~de tafel~~ uit te strekken. De tafel zelf was vrij laag zodat haar billen mooi naar boven uitstaken. Welk effect versterkt werd ~~nadat~~ doordat de Directeur het kussen niet alleen hoger draaide, maar ook schuin naar achter. Zo wezen haar billen hoog de lucht in; ~~en~~ hingen haar benen vrij met slechts haar tenen aan de grond. Maar niet voor lang.

~~Maar e~~Erst sloeg hij ~~echter~~ haar rok ~~weer~~ omhoog en verwijderde geroutineerd haar schoenen, ~~en vervolgens haar~~ panty en slip. ~~Daarna werden~~ twee omklede stangen ~~werden vervolgens~~ van onder de tafel uitgeklast en zijwaarts bewogen, ~~zodat. Zo zweefden~~ haar onderbenen vrij boven de grond ~~zweefden,~~ ~~werden~~ haar dijen wijd gespreid ~~werden enen opende zich~~ haar vagina ~~zich opende.~~

Hij onderzocht haar billen, streelde, kneep, klopte, krabde met één nagel. Trok ze van elkaar en schudde ze licht heen en weer. Streek over haar schaamlippen ~~heen,~~ er langs, en betastte daarna voorzichtig ~~diens binnenzijde~~ haar binnenste lipjes.

Hij knikte tevreden toen hij merkte dat ze vochtig ~~was. Beroerde haar~~ werd. Speelde met haar. Ze kreunde zachtjes. Ze werd ontegenzeggelijk geil.

“Ontspan en onderga het, maar klaarkomen mag je niet,” gebod hij haar.

Dat klonk zo eenvoudig, maar was het niet, wist ze. Alleen al hier zo te moeten liggen had haar ontegenzeggelijk opgewonden. En nu hij zo met haar speelde...

Toch wilde ze hem gehoorzamen. Ze verlangde er immers naar om slavin te zijn?

Overgave hoorde daar bij, maar lijdzaam daar te moeten liggen? Toen het haar lukte om volledig te ontspannen merkte ze dat hij het haar niet moeilijk maakte. Ze wist dat hij haar met een enkele beweging van zijn vingers kon laten komen, maar dat deed hij niet. Hij speelde met haar, speelde met haar genot, met haar verlangen. Zo droomde ze weg in haar genot.

Tot hij met zijn wijsvinger ~~en drong~~ langzaam maar diep bij haar naar binnen ~~drong.~~

Hij draaide zich half om naar haar echtgenoot, terwijl hij met zijn andere vingers in haar intimiteit op verkenningstocht ging en richtte zich tot hem.

“U weet dat dit slechts een zeer ...”

Onwillekeurig ontsnapte haar ~~nu~~ een lange zachte kreun. Natuurlijk, ze wilde zich niet laten ~~gebruiken onder ogen van haar mankennen,~~ maar ~~zenu~~ kon ze zich eenvoudigweg niet langer inhouden.

“... een zeer voorlopig onderzoek is.”

Ze ~~liet het gaan en~~ kreunde ~~voluit, waarop de Directeur haar nu met aandacht vingerde~~ nu voluit. Weg waren haar goede voornemens. Oh ja, ze wilde komen nu, ondanks zijn verbod.

“Ze is geil dit meisje. Hmmm botergeil. Wil klaarkomen ~~ongetwijfeld~~ ongetwijfeld.”

~~Een extra~~ “Aaaaah,” kreun ~~en eende ze bevestigend en hapte naar adem bevestigde die veronderstelling.~~

“Maar dat kunnen we natuurlijk niet toestaan.”

Hij trok zich ~~nu uit haar~~ weer terug ~~en richtte zich weer tot de echtgenoot,~~ haar nahijgend achterlatend, ~~om, nadat ze besepte wat er gebeurd was, beschaamd de ogen te sluiten. En om na te genieten, ook dat. Had hij gelijk gehad? Was ze botergeil geweest? Ze besepte dat het maar al te waar was. En wist hoe ongepast dat was.~~

“Ik kan u nu wel vertellen dat ~~mevrouwsde~~ prognoses ~~van mevrouw~~ als slavin er uitstekend uitzien. Ze reageert adequaat, snel en is niet alleen voldoende vochtig, maar snel in geile staat te brengen. Klaarkomen zal haar ~~duidelijk~~ eerder overkomen, dan dat ze er bewust naar op zoek is, ~~me dunkt.~~ Haar controle is dan ook ver te zoeken. Dat heeft zeker zijn voordelen, maar geeft ook beperkingen. Ze zal ook daarin nog veel moeten leren ~~wil ze zich een slavin kunnen noemen.~~”

Jammer dat Moniek niet kon zien hoe vergenoegd haar echtgenoot keek toen hij dat hoorde.

“Zeker, er zijn meer onvolkomenheden die ik heb kunnen vaststellen bij Moniek, maar...” hij draaide zich nu geheel om en ging uitgebreid zijn ~~handen staan~~

~~wassen~~ vingers droog maken “...~~me dunkt,~~ met een diepgaand onderzoek, gepaard gaand met het ondergaan van een breed scala aan experimenten, ~~moet een sluitend~~ kunt u haar disciplinair ~~plane~~ opvoeding zeker ~~tot de mogelijkheden behoren~~ aan ons overlaten.”

Woorden die Moniek deden opschrikken uit haar **gevoelens van vernedering vanen** genot. Ze probeerde zich op te richten, natuurlijk zonder succes, want daarvoor **lagen** haar billen te hoog en haar dijen **veel** te **wijd gespreid**. Het **had** echter wel tot gevolg dat de Directeur zijn monoloog staakte en verstoord **raspend** zijn keel schraapte. Waarop ze geschrokken direct haar poging staakte, verslagen haar oude houding **weer**-aannam en haar ogen **weer** sloot.

“Zoals ik u al zei, nog heel wat onvolkomenheden. Ze heeft geen idee van haar plaats, noch wat er van haar verlangd wordt. Nee, Moniek lijkt me een meisje **wat danigdat beslist** moet worden aangepakt. Zeker. Maar met de belofte van veelbelovende resultaten. ~~D~~, dat ook.

Haar gedrag is bepaald nog ongepast voor een slavin. Of sub, zoals we ~~haar~~ hier **zullen gaanvrouwen zoals zij gemakshalve** noemen.”

Monieks echtgenoot keek hem vragend aan.

“Sub, zoals in Submissive. Helaas vertaaldt dat niet echt goed. Want ‘Onderdanige’? Dat bekt niet lekker. En Slavin is hier een eretitel, en dáár heeft ze nog geen recht op, nietwaar? Dus houden we het in haar geval voorlopig op Sub. Of Subje...”

Maar ik had het over haar gedrag als ehh Sub. Ze kent haar plaats niet. Weet niet hoe zich te gedragen. Verlegen met de situatie. Maar wel gehoorzaam. Dat is zeker een pluspunt.”

Hij maakte weer enige aantekeningen **als**-om **daarmee** zijn eigen woorden te onderstrepen.

“Voor we echter over gaan tot nadere afspraken, wilde ik **haar huidgevoeligheid nog provisorisch testen, eerst nog de gevoeligheid van haar huid, en dan met name het oppervlak** van haar billen. **Een belangrijk object hier, voorwaar beproeven**. Als we haar moeten straffen, en dat lijkt me onvermijdelijk, zeg maar zelfs: gewenst, dan zal dat daar zijn: op haar billen. En als we daar **al** te omzichtig mee moeten omgaan, beperkt dat onze mogelijkheden.”

Hij ging naar **eenhet** rek aan de muur, **haalde acht zweepjes waarvan het koord steeds iets dikker werd. Hij nam de dunste. Strekte zijn arm. Sloeg. Bukte. En mat de dikte van de ontstane striem met een schuifmaat. Vervolgens pakte hij een kleuren staalkaart van diverse kleuren rood: van zeer lichtroze tot diep donkerrood, en bepaalde aan de hand daarvan de kleur van de striem. Om tenslotte alle resultaten zorgvuldig op te schrijven. Vervolgens nam hij het volgende zweepje. Waarop alle handelingen zich herhaalden.**

Handelingen die Moniek in stilte onderging. Natuurlijk, bij elke slag verstarde ze heel even, maar dat was alles. Wat ook gold voor haar gevoel van vernedering.

Gewoon negeren, dacht ze.

Zo werkte hij alle tien de zweepjes af. Staarde enige tijd naar de zojuist beschreven papieren.

En constateerde: “Prima. Vijf is optimaal. Een prima weerstandsvermogen mag ik wel zeggen.”

Hij legde de zweepjes terug en pakte nu een kleine cane: een dun en soepel stokje van rotan. Hij stelde zich naast Moniek op, strekte zijn hand tot vlakbij haar billen en sloeg. Hij herhaalde dat in een rustig tempo negen maal, iedere keer iets meer kracht, en elke slag met en pakte de dunste van de canes. En haalde uit. Even kreunde ze en hapte ze naar adem, maar meer van de schrik dan van de pijn.

‘Gewoon negeren,’ dacht ze. Dat lukte haar ook nog bij nummer twee. Keurig tekende die zich met slechts een centimeter ruimte naast de vorige.

Natuurlijk schokte ze bij iedere slag van de cane. Toch bleef ze liggen. Wel ontsnapte haar bij elke slag nu een kreun en bij de zesde kon ze zicheetste. Maar bij de derde schokte ze. Had ze geschreeuwd? Ze dacht van niet. Maar dat was wel degelijk het geval bij nummer vijf. Toch lukte het haar om te blijven liggen. Wat ze kon opgeven bij nummer zes, ware het niet dat ze nergens heen kon. Vanaf zeven

kon ze zich helemaal niet meer bedwingen en schreeuwde voluit. ~~N~~Om na de negende en laatste slag bleef ze stil te blijven liggen, zachtjes nasnikkend, ~~terwijl de Directeur het ritueel van daarnet rustig en onbewogen herhaalde.~~ Ook pakte hij nu een digitaal apparaatje waaraan een sonde was verbonden met een zuignapje. Overal mat hij hiermee de temperatuur van iedere striem op. ~~Wat ze zachtjes nahuilend lijdzaam onderging. Ze voelde zijn. Zijn koude handen en de sonde zonder dat ze die zag. Maar nu onderging ze haar vernedering anders. Nu was er acceptatie. Door haar traneninspecteerden haar billen. Ze rilde. Maar door haar tranen heen verzette ze zich niet langer. Voelde ze zich een object, een lichaam overgeleverd aan een ander. Niet langer van haarzelf. En voor het eerst begon ze te voelen wathoe het konzou zijn: een slavin worden. Niet langer van zichzelf zijn, maar van een ander. O zijn, van een meester, en aan hem onderworpen. Hetzelfde gevoel dat ze had gehad bij het lezen van 'Haremslavin'. Nu niet langer een duister verlangen, maar werkelijkheid.~~

En terwijl ze verder wegdroomde en nadacht over haar verlangens en wat ze had gelezen over de belevenissen van Denise in de harem, had de Directeur allang zijn experimenten met haar gestaakt. ~~Hij had op zijn horloge gekeken en was in gesprek met haar echtgenoot begonnen over van alles en nog wat, echter niet over straffen, billen en opvoeding en al wel helemaal niet in relatie tot Moniek. Zo liet hij tien minuten verstrijken. En concentreerde zich weer opnieuw op de billen van Moniek. Hij gleed lichtVan wat hij en haar man in de tussentijd deden, had ze geen weet. Wel dat ze er even niet meer waren. En weer terug waren toen ze schrok van een koele hand die haar hete billen streelde.~~ "Niet schrikken, meisje," hoorde hij haar man zeggen, "je bent prachtig getekend, negen strepen naast elkaar," en aan de Directeur gericht: "vakwerk." "Dank u," antwoordde de Directeur beleefd, "mag ik?" "Natuurlijk," antwoordde haar man. ~~Waarop hij met zijn hand over de huid, zo de gezwollenheid van haar billen ervarend.~~ haar billen gleed. Maar hij deed meer. Hij inspecteerde nauwgezet elk van de negen strepen, de eerste nauwelijks zichtbaar, de laatste rood en opgezwollen. Ze rilde licht. En tot haar grote verrassing koesterde ze zijn aanraking. ~~Ze lag daar om aangeraakt te worden. Voelde dat hij haar gezwollenheid voelde, het resultaat van al zijn slagenVoelde hoe hij de zwelling die iedere cane had veroorzaakt keurde. Voelde de trots daarover. Dat ze dat had doorstaan. Natuurlijk, ze wist dat ze geschreeuwd had. Dat was onvermijdelijk geweest. En ook daarover voelde ze trots. Maar ze had het ondergaan. H, had niet geprotesteerd.~~ Teverden was ook de Directeur toen hij het resultaat van zijn arbeid inspecteerde: ~~Maar nam toch niet genoeg die gevoelsmatige tevredenheid. Hij wilde een wetenschappelijk onderbouwing van zijn observaties. Uit zijn instrumentarium pakte hij een dunne, maar brede metalen strip en een schuifmaat. Hij legde de strip voorzichtig op één van de striemen en mat met de schuifmaat de afstand tussen latje en bil. Zo bepaalde hij de dikte van de zwelling in tienden van millimeters. Bij elke aanraking van het koude metaal rilde het meisje en kreunde licht. Hij ging echter onverstoort verder door daarna ook de breedte van de striemen op te meten met de bek van de schuifmaat. Waarbij hij zelfs iedere striem op verschillende plaatsen mat, om zo een beeld te krijgen met een gemiddelde nauwkeurigheid in een tiende millimeter. Ook deze gegevens noteerde hij zorgvuldig. Waarop hij naar zijn bureau terug ging en plaats nam, om daarna Anthony uit te nodigde om de resultaten van zijn onderzoek te bespreken. Waarop beiden naar het bureau terug liepen, Moniek aan haar lot overlatend.~~ ~~Waarmee ze dit keer, die daar nu geen enkele moeite meer mee had. Okay, daar lag ze. Geslagen en vernederd, met haar billen de lucht in, haar kut open en niet in staat~~

die te sluiten. Haar rok op haar rug gedrapeerd als enige herinnering aan de keurige mevrouw die ze bij binnenkomst was geweest. Ze had er vrede mee.

In de verte hoorde ze de stem van de Directeur.

“Nogmaals, ook hier een goed resultaat: de huid laat uitstekend een strenge tuchtiging toe. Hij is vrij gevoelig, gelukkig, ~~maar zal niet stuk gaan, optimaal dus~~ **tekent uitstekend. Belangrijk, want we willen graag resultaat zien van ons werk, niet waar. U hebt de laatste striem gevoeld, prachtig gezwollen zonder dat de huid gebroken werd. Haar billen zijn dus absoluut geschikt** voor een goed pak slaag, ~~niet waar.~~ Haar beheersing en wil tot incasseren zijn eveneens redelijk tot goed. ~~Me dunkt s~~ **Samenvattend mag ik dus concluderen** dat de voorwaarden tot een strikte gezagsrelatie alleszins aanwezig zijn.”

Anthony reageerde verheugd, maar zwijgend. Dat laatste wist ze natuurlijk niet, maar **dat** bedacht ze zelf erbij.

Het leek alsof de Directeur zich plotseling realiseerde dat Moniek nog lag te wachten ~~in de bijkamer achter het kamerscherm.~~

“Haalt u haar even,” ~~vroeg hij was wat ze hoorde.~~

~~Dat was gericht aan de echtgenoot.~~

~~Die~~ **haar man die** dat verzoek onmiddellijk inwilligde, ~~de stangen weer inklapte,~~ het kussen ~~weer~~ omlaag draaide en haar liefdevol omhoog hielp. Maar **hij** vermeed haar aan te kijken. ~~W,~~ **waar** ze tot haar verrassing blij mee was. De staat van willoosheid die ze ervoer wilde ze niet verliezen **en ze liet zich dromerig door hem leiden.**

~~De~~ **Daar had de** Directeur ~~had daar~~ echter geen boodschap aan. Geërgerd door haar lethargie gebod hij haar haar plaats **naast het bureau** weer in te nemen.

Geschrokken gehoorzaamde ze hem. ~~Naast het bureau wist ze.~~ Nu met ontblote borsten en alleen **nog** een rok **aan**. Toch schaamde ze zich niet. Ze *wilde* nu gehoorzaam zijn. Ze rechtte haar rug. Borst naar voren, handen op de rug, hoofd gebogen, maar wel sluiks toekijkend.

Goedkeurend keek hij naar Monieks gedweë houding en ~~constateerde dat zij haar plaats reeds begon te kennen. En~~ vervolgde het gesprek met haar man. Natuurlijk met de bedoeling dat ze ~~luisterde meeluisterde~~ terwijl ~~ze zich~~ **zichzelf** genegeerd ~~wist werd.~~

“Een onderzoeksprogramma waarbij ~~de dame~~ **mevrouw** intern wordt gehouden, waarna een disciplinair plan ~~gemaakt kan worden, lijkt me optimaal kan worden opgesteld, lijkt me op zijn plaats. En~~ uitgevoerd op ons Instituut.”

Haar ~~echtgenoot~~ **echtgenote** knikte ~~wederom instemmend.~~

~~“Met onmiddellijke ingang.”~~

~~Nogmaals knikte de man. instemmend.~~

~~“En dat alles per direct, dan houden we haar hier.”~~

~~Opnieuw knikte haar echtgenoot instemmend.~~

De Directeur haalde vervolgens een formulier uit een bureaula en gaf dat aan hem.

“Als u hier dan even wilt tekenen? En ook voor haar?”

Haar man tekende ongezien. Tweemaal.

Papieren waarvan **zij** niet alleen **zij** de inhoud niet kende, maar die **ook** haar man ondertekende zonder dat hij de moeite nam ze te lezen. Hij had niet eens naar haar opgekeken toen hij tekende. Ook **niet toen hij dat** voor haar **deed**.

Haar gevoel van overgave veranderde in een lichte paniek, terwijl zij met geloken ogen voorzichtig spiedend naar beide mannen keek. Ondanks alles ~~werd ze verrast door~~ **hadden** die paar laatste zinnen van de Directeur **haar verrast**.

Onderzoeksprogramma. Disciplinair plan. **Uitgevoerd door het Instituut**. En vooral dat ~~‘per onmiddellijke ingang’~~ **‘dan houden we haar hier’**. Betekende dat...

Ze had immers drie weken vrij gevraagd. ~~H~~Op haar eerste vrije dag, vandaag, had hij haar meegenomen. ~~Was het dan de bedoeling dat ze de komende dagen... Drie weken?~~ Dat ze hier zou moeten blijven, was haar nu wel duidelijk. Maar zou hij haar hier dan alleen achterlaten? Alleen met de Directeur? Vast niet. De jonge vrouw in het zwart had ze reeds ontmoet. Zij was echt niet de enige hier in dienst. En lotgenoten? Zou het haar worden toegestaan die te ontmoeten? En zo ja, zou ze dat wel willen? In drie weken kon er veel gebeuren...

Van de mannen zou geen antwoord komen, wist ze. Het was duidelijk dat ze haar bewust buitenslotendoor hen buitengesloten werd.

Haar enige functie nu was om daar te staan in onwetendheid.

~~Zonder haar zelfs nog maar een blik waardig te gunnen.~~

~~Beiden gingen staan~~Na het ondertekenen stonden beiden op en schudden elkaar de hand. Met de opmerking van de Directeur dat hij spoedig weer contact met haar echtgenoot zou opnemen, begaven ze zich naar de deur. ~~Nog voordat ze deze bereikt hadden, verscheen de jonge vrouw, die hen ook had ontvangen, om haar man uitgeleide te doen.~~

~~De Directeur gebaarde echter dat ze dat aan hem kon overlaten, maar voegde haar in plaats daarvan de opdracht toe: "Moniek gereed maken graag, en breng haar daarna naar 2b, wil je."~~

~~En terwijl de mannen het vertrek verlieten~~ zonder Moniek nog een blik waardig te achten, stapte de jonge vrouw energiek op Moniek toe. ~~De strak geklede vrouw keekkeuren.~~ Terwijl haar man in de hal uitgeleide werd gedaan hoorde ze dat de Directeur als terloops aan iemand anders een opdracht gaf: 'Moniek gereed maken graag. En breng haar daarna naar 2b, wil je'.

~~Dat laatste was bleek gericht aan dezelfde jonge vrouw die hen had binnen gelaten. Want zij was het die binnenkwam om vervolgens energiek naar haar toe te lopen. Even keek ze haar spottend aan en nam haar mee. Niet naar de deur, maar opnieuw naar het bijkamertje achterterwijl ze door haar van dichtbij werd geïnspecteerd. Om haar vervolgens mee te nemen. Niet naar de hal, maar voorlangs het kamerscherm: De tafel waar ze nog zojuist op had moeten liggen werd weggerold om ruimte te creëren. Haar liet ze echter bij het raam staan.~~

~~naar de ruimte naast de directiekamer. Een kamer die een schril contrast stond met de grandeur van de directiekamer: klein, een beetje benauwd, met een stellingkast vol archieven en wonderlijk genoeg daartegenover een grote spiegel. Wat hij echter gemeen had met de grote ruimte was een zelfde raam van groot formaat. Daarvóór mocht ze plaats nemen, uitkijkend op het park en dus zichtbaar voor iedereen.~~

~~Zonder een woord te spreken verwijderde de vrouw werden haar sieraden en rok. Uit een doos haalde ze enkele verwijderd. Volledig naakt stond ze nu voor het raam. En zag haar man naar buiten lopen. Even keerde hij zich om. Zag hij haar staan? Het leek alsof hij glimlachte. Toen draaide hij zich weer om en vertrok.~~

~~Haar begeleidster had misprijzend meegekeken en haalde haar schouders op. Zij had werk te doen. Ze voorzag Moniek eerst van zachtleren armbanden, probeerde enkele en drukte de passenden met een klik in elkaar. Vervolgens knielde ze voor Moniek neer en herhaalde de procedure voor haar enkels. Ook eenknielde vervolgens voor haar neer om ook haar enkels daarvan te voorzien. Een bijpassende armband voor haar hals werd gepast, waaraan zemet daaraan bevestigd een ring met veersluiting bevestigde.~~

~~. Ze nam tenslotte haar beide polsen van Moniek en drukte ze tegen de veersluiting aan. Ze deed een stap terug en keek geboeid naar Moniek, die hulpeloos met haar polsen tussen haar borsten en op de boeien na volledig naakt, lijdzaam wachtte op wat komen ging.~~

inspecteerde Moniek. Tevreden over wat ze zag, draaide ze Moniek om. Tegen het kamerscherm hing een spiegel, zodat ze zichzelf kon bewonderen. Wat ze inderdaad deedeen kwartslag richting manshoge spiegel. Ze vond zichzelf mooi, zo geketend. En trots. Dit had ze gewild. En hoe ongewis zehet ook was over wat er erna zou gebeuren: ze voelde geen spijt, integendeel, maar verlangen.

Haar begeleidster vond het echter al snel genoeg, alleen maar verlangen, verlangen naar wat komen ging.

Tess keek mee in de spiegel. Ja, ze zouden zeker een mooie tijd met haar beleven. Maar tijd om te gaan. Ze draaide haar weer om en gaf haar een ferme tik op haar billen als teken om te gaan lopen. Leidde haar zo de kamer uit, de grote hal in, door een theaterzaal heenwenkte zodat ze haar zou volgen. Terug naar de grote hal die ze overstaken, een kleine kamer door met harde houten bankjes en kledinghaken aan de muur. Via een klein trapje kwamen ze in een lange donkere ruimte met aan één kant een dik gordijn. Daarna weer een trapje af een soort opslagruimte in, nog een deur door en vervolgens via een steile stenen trap af naar beneden. Zo belandden ze in de halfduistere kelder van het grote huis.

Direct sloegen ze linksaf een lange gang door en daarna nog een keer kort linksaf. Met aan het eind links een zware deur, die haar begeleidster voor haar opende en achter haar meteen weer sloot. Weer bonden ze zich in een lange gang. Hier was echter amper licht, zodat het einde niet zichtbaar was. Wat niet gaf want direct rechts bevond zich het doel van haar lange mars: een kleine kamer, waarvan de voorkant en deur volledig bestond uit glas. Er bevond zich tegenover de deur een hoog raam, maar dat was geblindeerd*

Zelf had ze geen flauw benul meer waar ze waren en waarnaar ze toe gingen. Ze volgde alleen maar. Voor een glazen deur stonden ze uiteindelijk stil om naar binnen te gaan. Het was duidelijk een cel. Haar cel. De wanden waren bespannen met zwart fluweel en ook het enige meubilair in de kamer, een poef en een eenvoudige bedbank, was met dit materiaal overtrokken.

De vrouw dwong Moniek daarmee overtrokken. Aan de achterzijde bevond zich op stahoogte een smal maar geblindeerd raam.

Aan de achterzijde van haar halsband klikte Tess een ketting vast en verzocht haar om op haar rug op het bed te gaan liggen. Snel werd een ketting aan haar halsband bevestigd die zelf weer aan de muur werd geklikt, zodanig dat ze slechts met moeite op haar zij kon liggen. Haar enkels werden. Vervolgens werden haar enkels aan de hoeken van het bed bevestigd, zodat haar benen tot spreidstand werden gedwongen. De vrouw. Zodra ze lag werd de ketting aan de muur bevestigd en strak getrokken. Zo lag ze met haar benen wijd gespreid en met weinig ruimte om te gaan verliggen. Tess controleerde de effectiviteit van haar gedwongen houding door langzaam met haar wijsvinger langs de binnenkant van haar dijen te strijken en vervolgens in een vloeiende beweging haar vagina binnen te glijden. Moniek hapte naar adem en kon niet anders dan het toestaan. Toen ze haar vinger na een tiental seconden terugtrok bleek deze nat te zijn. Ze Tess glimlachte: het verblijf van Moniek op Het Instituut zou ongetwijfeld succesvol verlopen.

Ze verliet de kamer en sloot de deur. De duisternis daalde plotseling en volledig in het kamertje neer. Zelfs het zwakke licht van de gang drong niet intot de kamer door. Moniek was alleen.

Alleen met haar gedachten.

* op pagina ... vind je een beschrijving en plattegrond van het gebouw. Moniek gaat vanuit de administratie -26 en de directiekamer -24, de hal door en de tweede kleedkamer -9, via het toneel -21 (de trapjes op en af), de opslagruimte -16 in waar zich de trap bevindt naar de gesloten afdeling van de kelder -28, waar ze tenslotte wordt opgesloten in cel h 56.

Haar verlangens.
Haar hoop.
En haar angst voor wat komen ging....